

În dreapta, Viorel Comănici

Mazilu dozează savant adevărul propriilor instincte cu ipocrizia necesară supraviețuirii sociale; rezultatul nu este copia indivizilor de pe stradă, ci activarea spectaculoasă a unui sub-strat ținut secret de către toți oamenii. Ceea ce morala comună consideră inavuuabil este mărturisit cu inocența făpturilor din rai: teatralitatea acestor texte se obține din cursa pentru supralicitarea sincerității, din graba fiecăruia de a arăta cât este de abject. "Poate fi omul atât de ticălos?", se întreabă unul dintre personajele lui Mazilu, și răspunsul vine ca tășul ghilotinei: "Poate!".

Comicul pieselor lui Mazilu, atât de atractive prin replicile aforistice, trebuie construit atent: cimentul lui este fidelitatea față de tristețea cu care dramaturgul se privea pe sine și pe semenii săi. Cenzura totalitară a luptat cu piesele lui Mazilu pentru că ele descriau un fond refractar la transformare, un om nou alcătuit exclusiv din

elementele recondiționate ale omului vechi. Spectacolele de după '89 au expus liber doar stratul superficial al pieselor, "cooperatorii" lui Mazilu s-au transformat în îmbogății tranzitive, sensul subversiv a dispărut și au rămas niște texte vag umoristice, nelegate prin elemente dramatice.

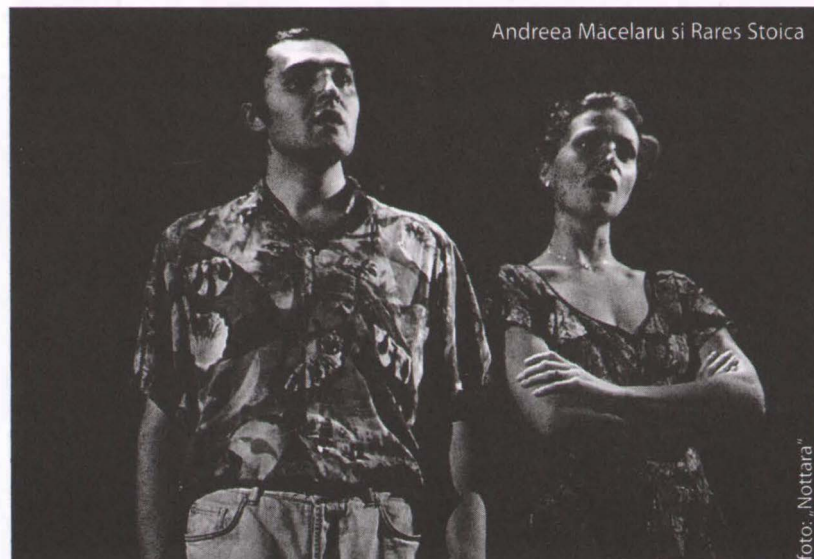
Spectacolul regizoarei Alice Barb rupe cu superficialitatea devenită precară tradiție, alcătuiind un scenariu proaspăt, vital, actual prin permanențele la care se referă.

Dincolo de mituri sunt niște oameni, niște bieți oameni plictisiți de povara sensurilor aglomerate de Istorie. Din perspectiva unu pe unu, istoria nu se scrie cu majusculă. Ajutată de ariile lui Mozart și de costumele Oanei Botez, Alice Barb compune ambianța vizuală și sonoră a spectacolului: undeva, în nici un loc, cândva, în nici un timp. Don Juan, Maria-Magdalena, Maria-Antoaneta de-abia așteaptă să-și scoată semnele concretului istoric

pentru a ne spune că nu mai vor să stea în "carcera legendei", "împovărați de nenorocirea de a fi un ideal", de responsabilitatea inerentă acestei situații. Miturile poartă povara capodoperelor și clișeele melodramelor, iar regizoarea împletește subtil și cu respect pentru cultură aceste două filoane. Intervențiile în text sunt subsumate potențării evoluției dramatice: nu idealurile sunt ridicole, ci aceia care pretind că le întruchipează. Și dacă personajele din piesa lui Mazilu și-au pierdut de mult referințele concrete, pretențiile unora și altora de a se impune în numele miturilor sunt încă prezente în sferile deloc comice ale realității. Spectacolul lui Alice Barb este profund, contemporan, inteligent și vesel în același timp. Viorel Comănici trăiește comic drama inteligenței învinse, el este un Don Juan epuizat de asalturile sexului opus: deși înțelege toate mecanismele prin care a fost dotat cu trăsături ce nu-i aparțin, îi este imposibil să iasă din culoarul trasat de mit. Maria Junghietu, mult mai amatoare de păcat decât de mântuire, se supune, în cele din urmă, destinului scris și acționa exprimă hazos datele compromisului făcut din plictiseală. Contribuția Guardianului și a Călăului la nuanțarea atitudinii etice a autorilor spectacolului este meritorie. "Omul confundă viciul cu sinceritatea", spune Don Juan în piesa lui Mazilu. Regizoarea ocolește această eroare: demersul ei dă sincerității sensul virtuții.

Magdalena Boiangiu

O limonadă

Andreea Măcelaru și Rareș Stoica

foto: „Nottara”

MOȘTENIREA LUI CADĂR de Eugen Rotaru și Laurențiu Profeta
 ● TEATRUL "NOTTARA" ● Data reprezentației: 28 august 1999
 ● Regia: Tania Filip ● Scenografia: Ștefania Cenean ● Coregrafia: Roxana Colceag ● Distribuția: Ruxandra Sireteanu (Judy), Ion Haiduc (Iancu), Valentin Teodosiu/Cristian Irimia (Costache), Cristian Șofron (Ilie), Andreea Măcelaru (Dora), Rareș Stoica (Avram), Anca Bejenaru/George Alexandru (Baba Safta), Daniela Minoiu (Vecina), Dragoș Bucur/Bogdan Dumitrache (Vecinul).

Nimic rău în intenția Teatrului "Nottara" de a-și diversifica oferta scenică, propunându-le spectatorilor săi fideli sau ocazionali un musical. Genul ca atare s-a mai practicat pe scena acestui teatru, chiar cu rezultate notabile. Și nu sunt puțini cei ce-și amintesc cu plăcere și nostalgie de **Lady X**, de pildă, musical de o certă modernitate la vremea lui, în urmă cu mai bine de trei decenii. Căci modernitatea e condiția obligatorie a acestui gen; ea urmează să se regăsească deopotrivă în stilul de joc al actorilor, în coregrafie și, nu în ultimul rând, în muzica spectacolului, ritmurile acesteia trebuind să țină cont de preferințele tinerei generații, de aici și de aiurea. Etocmai punctul nevralgic al **Moștenirii lui Cadâr**, muzical semnat de Eugen Rotaru și Laurențiu Profeta.

Și dacă peste incoerențele logice ale story-ului, de care se face vinovat Eugen Rotaru, s-ar mai fi putut trece, ritmurile anacronice ale compozițiilor, altfel melodioase, semnate de Laurențiu Profeta induc o plictiseală generală ce se instalează pe cât de repede, pe atât de statornic. Geaba se speră într-o pauză salvatoare, căci realizatorii nu și-o îngăduie, obligându-și spectatorii să suporte calvarul plictiselii până la capăt.

Fără miză, cu un pospai de conflict în care de mult nu mai crede nimeni și care nici nu mai interesează de mult pe nimeni, **Moștenirea lui Cadâr** este de o inutilitate și de o desuetudine aproape perfecte. Și asta în ciuda strădaniilor meritorii ale întregii distribuții, a farmecului real pe care-l degajă aparițiile Andreei Măcelaru, a hazului

de necaz pe care știe să-l ducă până în pragul aplauzelor un actor experimentat ca Ion Haiduc.

Scenografia Ștefaniei Cenean sugera o dimensiune parodică pe care spectacolul nu se pricepe s-o cultive. Singurele accente moderne le-am descifrat în coregrafia Roxanei Colceag. De ce o fi ales Tania Filip să debuteze în regie cu un astfel de text necăjit, lipsit de orice umbră de conflictualitate dramatică și, la urma urmei, stupid, e greu de știut. Drept care preferăm să ne pronunțăm asupra calităților sale regizorale la prima recidivă.

În vreme ce "urmașii urmașilor" lui Cadâr beau American Cola, Frutti Fresh și Pepsi Max, Teatrul "Nottara" nu le oferă decât o limonadă.

Victor Parhon

Elementul shakespearian

SCENARIUL de Martin Crimp. Traducerea: Marian Popescu ● TEATRUL „NOTTARA” ● Data reprezentației: 27 septembrie 1999 ● Regia: Silvia Ionescu ● Scenografia: Dana Istrate ● Ilustrația muzicală: Dorina Crișan Rusu ● Mișcarea scenică: Răzvan Mazilu ● Distribuția: Catrinel Dumitrescu (Jennifer), Emil Hossu (Andrew), Ada Navrot (Anne), Daniel Popescu (Simon), Ion Dichiseanu/Ștefan Radof (Clifford), Cristina Toma/Ilinca Goia (Nicky), Costel Constantin (John), Constantin Codrescu (Șoferul de taxi); în alte roluri: Anda Caropol, Daniela Minoiu, Magda Chivulescu, Gabriel Răuță.

scriitorul din piesă, dar, voit, și de autorul piesei **Scenariul**, nu face decât să tulbure schema spectacolului, prin incongruență. Schematic spus, la Shakespeare, personajele sunt mânate de motive puternice, iar acțiunile lor sunt o consecință a conștientizării - corecte sau eronate - a acestor impulsuri. Motivațiile persoanelor care evoluează pe scena de la Teatrul "Nottara" rămân obscure. Dialogurile, menite să explice relațiile dintre personaje și tensiunile dintre ele, rostogolesc cuvinte, în absența oricărui gând, a oricărei legături cu vreo sursă de energie, de dramatism.

Într-un decor măzgălit, îmbrăcați cum se nimerește, actorii își asumă doar numele personajelor interpretate, nu și identitatea lor. Senzația stânjenitoare este stimulată, paradoxal, de potențialul distribuției ("cunoscuți actori de teatru și film", cum sunt aproape toți caracterizați în programul-carte), într-adevăr personalități cu talent și farmec, nu o dată dovedit, dar aici străini de ceea ce fac și spun. Ar fi inutilă atribuirea de adjective, utilă poate fi observația că eforturile Adei Navrot de a lua pe cont propriu evoluția a ceea ce ar fi putut fi personajul central sunt vizibile, nu și eficiente. Un spectacol care trece fără a lăsa vreo urmă în memorie, dacă n-ar fi amintirea altor spectacole de același tip, văzute pe aceeași scenă, ce pare a sugera că și anomia poate fi planificată în mod consecvent.

Magdalena Boiangiu

Emil Hossu și Ada Navrot

foto: „Nottara”

E greu de ales între piesa bine făcută, fără pretenții, și piesa rău făcută, dar cu aspirații metafizice. Ambele categorii induc spectatorului o stare de disconfort, când nu-ți vine să crezi că s-a consumat atât de multă trudă pentru atât de puțină satisfacție. **Scenariul** de Martin Crimp face parte din a doua categorie.

Manipularea manipulatorilor de către un destin orb este ilustrată printr-o istorioară unde realismul trăirii ar trebui să justifice obsesiile scriiturii. Articulația dintre planuri lipsește din spectacol. În timp ce o pereche de "mijlocitori" colectează biografiile necesare consumului culturii de masă, străzile marelui oraș sunt parcurse de un taximetrist orb; un interpret al lui Othello ar vrea să finanțeze o producție bazată pe adevărul unei relații chinuite, dar adevărul i se pare incredibil; falsele conexiuni nimicesc sentimentele autentice; ca Oedip și ca Lear, scriitorul din piesă înțelege ordinea lucrurilor abia după ce i se scot ochii.

"Elementul shakespearian" introdus de